Написав Іван Шмітько
Неділя, 01 червня 2008 13:28 -

“І мене в сім’ї великій,
в сім’ї вольній, новій.
Не забудьте пом’янути,
незлим, тихим словом…”
Т.Г. Шевченко

Без минулого немає сучасності, а отже – майбутнього. Цей факт змушує нас – українців замислитись над своїм корінням, визначитись звідкіля ми походимо? де знаходимось? куди прямуємо? Без відповіді на такі ключові запитання наше життя втрачає зміст та перетворюється на існування. Історія показує, що за національну безвідповідальність завжди доводиться відповідати, при цьому не стільки державним мужам, скільки простому люду, що має на власних плечах виносити тягар спричинений байдужістю та егоїстичним існуванням кожного громадянина …

Справа пророків – попереджати, відкривати очі, освітити сучасність світлом правди та згоріти, подібно метеору. Їхня доля – бути невизнаними за життя, бути гнаними за правду, не сприйнятими власним же народом. Вінцем життя національного пророка – стає його смерть…

Здається, що про Тараса Григоровича Шевченка вже сказано все: видано сотні книг, надруковано безліч статей, його життя та творчість розглядалась під різноманітними кутами зору багатьох дослідників – істориків, літературознавців і просто зацікавлених осіб, але в тому й проявляється геній, що не можливо розгледіти, до осмислити, розгадати його до кінця… Чим більше він перед нами розкривається, тим ширше стає горизонт непізнаного, загадкового та навіть містичного. Тим більше ми усвідомлюємо те, як мало нам відома ця постать. Вона так і приваблює загадковістю, міфічністю, цікавістю.

22 травня 1861 року відбулося перепоховання Великого українця – Тараса Григоровича Шевченка у Каневі за славним “Заповітом”. З першого погляду, наче б то нічого дивного, звичайна справа. Але якщо придивитись пильніше, то відразу помічаєш високу символічність та глибокий зміст, без перебільшення, історичної події. Річ у тім, що спочатку Кобзаря було поховано з почестями в столиці Російської імперії. «…Була похоронна жалоба, а потім на два місяці спочинок Тарасові Шевченкові. Тоді він, вільний од ударів скорбот, що лягають на тіло, вільний од ваги тіла, знову ожив у дивовижному тріумфальному травневому поході. З участю самого народу поет повернувся в Україну, щоб під приводом похованння домовини Шевченкової заснувати біля Канева першу національну святиню. Його труну повезли, понесли в Україну, як труну короля…»(Євген Сверстюк)

Все повертається “на круги своя”. І славний Тарас знову постає таким талановитим, загадковим, нескореним. Молодь, як і тоді, цікавиться, досліджує, декламує пророчі Кобзареві слова. За ініціативою студентства 21 травня 2008 року у будинку вчителя

відбувся вечір, присвячений річниці перепоховання Шевченка. Ведучим ми мали честь спостерігати Євгена Сверстюка – лауреата премії ім. Т.Г .Шевченка, відомого літературознавця, правозахисника, учасника Гельсінської групи, дисидента. Програма була представлена у формі живої дискусії. Аудиторія – це в основному молодь, зокрема школярі та студентство (Київський національний університет внутрішніх справ, Київський національний торговельно- економічний університет, ВГО “Молода просвіта”) та багато інших, мали нагоду ставити запитання до пана Євгена, який саме за правдиве шевченкознавство бів репресований каральною радянською машиною. Відразу ж згадується нещодавня телевізійна передача, у якій актор Богдан Ступка зазначив, що кожне покоління матиме свого Шевченка – доти нація існуватиме та матиме змогу розцвісти…

Молодь з запалом декламувала вірші, переживаючи кожне слово. Емоційність настільки переважала, що у деяких юнацьких очах навіть з’являлися сльози. Такі моменти неможливо розіграти або імітувати, якщо це тільки не від щирого серця. Голова «Молодої просвіти» Віталій Мороз люб’язно надано новенькі “Кобзарі” для всіх завзятих молодих людей, що виходили на сцену. Довготривалі оплески супроводжували кожного з декламаторів. Доброзичлива посмішка Євгена Сверстюка не залишала байдужим жодного в аудиторії, адже у його розповідях звучало стільки віри, надії та любові, що це не могло пройти повз увагу присутніх на вечорі. На кожне питання була надана вичерпна та обґрунтована відповідь. Навіть знавці таланту Шевченка змогли поповнити власний багаж знань, що стосується життя та творчості Кобзаря.

Завершив вечір гурт українських кобзарів на чолі із Тарасом Компаніченком Етнічна музика доповнила яскравий колорит вечора. Відверті слова подяки не припинялися і після його закінчення. Адже консолідувати і об’єднати націю в змозі лише свідомі громадяни, які в першу чергу, не цураються власної історії, мови, культури та звісно ж героїв…

Цим заходом знову й знову виконується Тарасів “Заповіт”. Адже завдяки кому, як не таким постатям, сьогодні дійсно можна сказати, що наша “сім’я й вольна й нова”???

Іван Шмітько

Обговорення на форумі